

opbouw van een land?
heropbouw van een land?
met schoten die klinken
en kogels die in lichamen dringen
als de soldaten van een vreemde mogendheid
van vele nationaliteiten bied nog geen legitimiteit
aan de oorlog tegen terrorisme
want als velen iets vinden maakt dat nog steeds geen waarheid

daar waar er om de dag een bommenregen komt
waardoor de droom van democratie langzaam een nachtmerrie wordt
we zijn zo arrogant te denken even snel te slagen
daar waar de Russen een decennium lang faalden
maar dit is anders, wij vechten voor een juiste zaak
dus... omdat gemoedsrust bij de gratie van zelfdeceptie bestaat

in een cocon van morele principes denken we rechtschapen te zijn
maar wat doen we aan heropbouw met vechtende soldaten in de Balluchi vallei?
Is het opbouwen van democratie niet iets dat generaties duurt?
Toch proberen we het af te dwingen met prikkeldraad en geweervuur

zoals het ontwikkelde westen al eeuwen beschaving brengt
breken we ook nu verzet met tanks en denktanks
eerst slopen voor we iets nieuws kunnen bouwen is een was toch het cliché?
wederopbouw van onze visie, maar hoeveel kunnen zij daarmee?

En dan vinden we het vreemd dat het verzet toeneemt
zowel in aantal als in kracht
maar gelukkig hebben we veiligheid op de paar vierkante kilometer gebracht
dat kamp Holland heet
en de rest van het land ons als een bezettingsleger ziet, nog steeds

extremist of vrijheidsstrijder, het is maar wat beter klinkt
de terminologie past mooi bij de hetze tegen moslims
roep verontwaardigd kijk die Amerikanen man
maar we hebben geen recht van spreken met Nederlandse troepen in
Afghanistan

In de verte staat een klein meisje
met in de ene hand een teddybeer
en in de andere hand niets
niets op de plaats waar de hand van haar vader zou moeten zijn
maar papa is er niet
mama trouwens ook niet
alleen haar broertje is er nog
en haar zusje, maar die is pas drie
ziet u haar staan? Dan bent u in de minderheid
ziet u haar staan? terwijl ze naar een krater kijkt
en naast haar staat een jongetje, een kop kleiner dan zijn zus
bijtend op zijn lip, terwijl zijn hand op haar schouder rust
zoekend naar woorden die passen bij.
datgene wat hij zelf niet begrijpt
en zelfs als dat zo zou zijn, zouden er geen juiste woorden zijn
stil in de wetenschap dat hij nu de man in huis is
of wat eigenlijk niet meer dan een herinnering van thuis is
van voor de blanke soldaten kwamen
daarvoor was het ook niet veilig voor de mannen met baarden
en was vrijheid relatief,
maar dat waren in ieder geval nog Afghanen

op hetzelfde moment staat aan de andere kant van de wereld hetzelfde
meisje
alleen de kleur van haar haar en haar ogen zijn anders
niet alleen qua kleur, maar anders, zachter
ogen die een wereld van poppen en potloden zien
van de juf, zandbakken en driewielers
van blokkendozen kleurplaten en tweeverdieners
maar ogen waar hetzelfde verdriet in staat te lezen
hetzelfde besef dat papa is vervangen door een leegte
dezelfde vraag waar papa is gebleven
hoe papa daar dan is gekomen en of ze daar voor het slapen ook voorlezen
dezelfde gedachte aan dezelfde laatste knuffel die ze van papa heeft
gekregen
ogen met dezelfde blik waar dezelfde tranen uitkomen
die dezelfde broer ook tevergeefs probeert te drogen
het doet pijn maar ze mag trots zijn zegt mam
trots op haar vader die als held is gestorven in Afghanistan